

a pod., přicházela by za ostatních zákonných předpokladů v úvahu jako řetězové obchodování, pokud se týče jako pletichy ve smyslu §u 11 čís. 4 zákona o lichvě, jimiž rozuměti dlužno každé nekalé a nereelní využitkování mimořádných poměrů válkou vyvolaných, způsobilé cenu předmětu potřeby stupňovati. Ostatně dá se činnost i pří-
mých smluvníků kvalifikovati jako pletichy, poněvadž dle stavu spisů nebyl žádný z nich oprávněn k obchodování dřívím, takže šlo o ob-
chodování, vybočující z mezí řádného a solidního obchodu za účelem
dosažení zisku a využitkování mimořádných poměrů válečných. Roz-
lišování toto je však bez právního významu, poněvadž řetězový ob-
chod je jen zvláštním případem pouštění se do pletich. Zrušovací
soud vyslovil v přechetných rozhodnutích, že dle zákona nesejde na
tom, v jaké roli se účastní pachatel trestného jednání, zda jako dr-
žitel a majitel zboží či jako pouhý sprostředkovatel. I tento vyvíjí čin-
nost, již sluší dle názorů všedního života pokládati za obchodování.

Podotknuto budiž, že i s hlediska §u 7 zákona o lichvě je neroz-
hodno, v jaké roli se pachatel zúčastní trestné činnosti, zda jako drži-
tel zboží či jako zmocněnec, sprostředkovatel. Že i takovéto osoby
mohou býti subjektem deliktu dle § 7 zákona o lichvě, je zřejmo z u-
stanovení §u 24 zákona o lichvě, v němž se mluví o příkladech, kde
pro předražování je odsouzen zřízenec, zmocněnec, zástupce neb jiný
orgán podniku.

Právem označuje stížnost mylným názor nalézacího soudu, že
v tomto případě nelze shledati skutkovou podstatu předražování proto,
že prý se jednalo o smlouvy odvážné ve smyslu §u 1276 obč. zák. Ne-
boť lichevní zákon nečiní výjimky ohledně smluv odvážných a pro-
hlašuje za trestného každého, kdo požaduje nebo poskytnouti si dá
cenu zřejmě přemrštěnou. Směrodatnými lze uznati jen předpisy zá-
kona lichevního a jen dle zásad z něho plynoucích lze uvažovati, zda
může požadování ceny před zákonem obstáti.

Čís. 1163.

**Zakládá-li trestný čin plně skutkovou podstatu zločinu dle §u 129
písm. b) tr. zák., jest vyloučen ideální souběh tohoto zločinu se zlo-
činem dle §u 128 tr. zák., třebaš jedna ze zúčastněných osob byla ne-
dospělou.**

(Rozh. ze dne 17. března 1923, Kr I 889/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení
o zmateční stížnosti obžalovaného Josefa R. do rozsudku krajského
soudu v Jičíně ze dne 4. května 1922, jímž byl stěžovatel uznán vin-
ným zločinem zprzněni dle §u 128 tr. zák. a zločinem smilstva proti
přirozenosti dle §u 129 lit. b) tr. zák., dle §u 290 tr. ř. takto právem:
Výrok rozsudkový, pokud jím byl obžalovaný Josef R. uznán vinným
dílem zločinem zprzněni dle §u 128 tr. zák., dílem zločinem smilstva
proti přirozenosti dle §u 129 I lit. b) tr. zák. se jako zmatečný zrušuje
a obžalovaný Josef R. se uznává vinným zločinem dle §u 129 I lit. b)
tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 6. března 1922 a také již v létě

roku 1921 s Karlem T., dne 5. srpna 1913 narozeným, tedy s osobou téhož pohlaví, smilstvo proti přirozenosti provozoval.

D ů v o d y:

Rozsudek soudu nalézacího zjišťuje, že obžalovaný Josef R. s chlapcem Karlem T-em provozovali navzájem masturbaci, a uznává soud nalézací pro tento čin obžalovaného vinným, jak zločinem dle §u 129 I lit. b) tr. zák., tak i zločinem zprzněním dle §u 128 tr. zák. Nelze však důvodně míti za to, že týž čin obžalovaného, tak jak jej soud nalézací zjistil, byl s to, by naplnil obě skutkové podstaty, povahou od sebe tak rozdílné. Jednání, jak je soud zjistil, totiž konání souloži podobné, byvši předsevzato mezi osobami téhož pohlaví, zakládá nesporně skutkovou podstatu zločinu dle §u 129 lit. b) tr. zák., ať osoby zúčastněné byly osobami dospělými, nebo bylo při tom zneužito dospělou osobou osoby nedospělé. Ze slov zákona, totiž z §u 123 tr. zák. (. . . . begehrt, wenn diese Handlung nicht das im § 129 I lit. b) bezeichnete Verbrechen bildet) nutno usuzovati, že tam, kde trestné jednání zakládá skutkovou povahu zločinu dle §u 129 lit. b) tr. zák., jest ideální souběh tohoto zločinu se zločinem dle §u 128 tr. zák. vyloučen, i když jedna z osob zúčastněných byla osobou nedospělou. Ustanovením §u 128 tr. zák. jsou chráněny osoby nedospělé před smilnými útoky osob jiných tehdy, když tyto útoky nedostupují intensity jednání, které by zakládalo skutkovou podstatu zločinu §u 129 lit. b) tr. zák., tudíž té intensity, jaká v tomto případě byla zjištěna. Důsledek toho jest rozsudek nalézacího soudu, pokud jím byl obžalovaný R. uznán též vinným zločinem §u 128 tr. zák., stížen zmatkem dle č. 9 a) §u 281 tr. ř. k němuž bylo přihlédnouti z moci úřední, to tím spíše, že by se obžalovanému stala újma, byl-li by uznán vinným dvěma zločiny, kdežto jeho čin dle správného výkladu zákona tvoří skutkovou podstatu pouze jednoho zločinu.

Čís. 1164.

Nestačí k vyloučení přičitatelnosti kulposního jednání, že pachatel subjektivně nepostřehl bezprávného účinku svého jednání neb opomenutí, byl-li tento účinek pro něho s hlediska §u 335 tr. zák. poznatelným. Lhostejno, že pachatel vydával i sebe v nebezpečí.

(Rozh. ze dne 17. března 1923, Kr I 900/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním lčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. dubna 1922, pokud jím byl obžalovaný E. Z. dle §u 259 čís. 3 sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života dle §u 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.